

Ricard, rei de València

Lerma perd, progressivament, el control del partit



El rei Ricard es mira la ciutat des de les torres de Quart

/ Carles Francesc

«S Manuel MUNOZ
i València fos un regne, Ricard en seria el rei», diuen alguns. I potser no és estrictament cert, però, sens dubte, no per falta de vocació del senyor alcalde, que, per a ser rei, la té tota. No sabem si València s'està convertint en un regne, que és un lloc on poden passar les coses més insospitades, però el ben cert és que Ricard està esdevenint un rei. Es dona per segur, a la vista dels resultats de les assemblees socialistes en les diverses agrupacions de la ciutat, que l'alcalde, Ricard Pérez Casado, serà elegit secretari general de l'agrupació comarcal del PSPV-PSOE de València.

Això és especialment significatiu perquè, d'una banda, l'alcalde se situa en el partit al costat del grup integrat per Cebrià Ciscar, Antoni Garcia Miralles i Felipe Guardiola, els quals formen colla enfront del secretari general i president de la Generalitat, Joan Lerma. D'altra banda, resulta un considerable gol en casa de Lerma que Ricard derrotés en la seua agrupació, Orriols, el primer tinent d'alcalde, José Antonio Lloret, fins ara secretari general comarcal i home de confiança del president de la Generalitat.

Poder controlar el partit de València ha estat per a Lerma un segur de control sobre l'alcalde, amb un primer tinent obligat, Llo-

ret, i un grup municipal confeccionat a partir de la llista electoral des del carrer Albacete. «O tempora, o mores», que digué Ciceró. Aquests costums estan desapareixent amb un món en decadència que tendeix a esvaïr-se. El primer signe de l'ocàs fou la caiguda en el Congrés d'Alacant de l'ex-secretari d'organització del PSPV i cap màxim de la «fontaneria» de Lerma; Leandre Picher. «Sic transit gloria mundi».

El grup de Ciscar, Guardiola, Garcia Miralles i Ricard, el quartet, que porta ja camí de convertir-se en orquestra de cambra, si no simfònica, està contrastant forces, amb prou èxit fins ara. Si en el congrés d'Alacant les forces van quedar

molt equilibrades i els triums del quartet van ser escassos, ara la batalla se centra en el comitè nacional del PSPV. Malgrat que caldrà veure-ho, els ciscaristes confien d'aconseguir la majoria en aquest òrgan i sembla que Lerma s'ha pedit d'haver arribat a dir en algun moment que dimitiria si perdia la majoria en un comitè nacional.

La victòria de Pérez Casado en el congrés comarcal de València, que se celebrarà quan aquestes ratlles ja seran al carrer, sembla assegurada, tot i que el camí no ha estat gens fàcil. L'assemblea de Russafa, en la qual els partidaris de Ricard guanyaren amb més de cinquanta vots de diferència, fou impugnada per Manuel del Hierro, que ara s'alinea amb Lerma.

Del Hierro, vell militant socialista com pocs, té vocació d'alcalde de València, així com Ricard la té de rei. Per això és difícil que arribe a ser alcalde de València. Com en els tirs de l'artilleria, cal apuntar més amunt de l'objectiu per poder assolir-lo. I hi ha, després, el poc encert d'aquest històric militant socialista a l'hora de buscar en cada moment aliats dins del partit.

Les coses comencen a canviar en el partit socialista i, per tant, també poden canviar en la societat valenciana. Si Ricard aconsegueix el control del partit en la ciutat, pot tenir en perspectiva un tercer exercici amb un autèntic equip elaborat al seu gust i amb les primeres grans obres, com ara les primeres fases del Jardí del Túria i l'auditori, acabades. No sé per què segueix assegurant que vol marxar d'ambaixador. Si València fos un regne...